

gen under heldigere Vilkaar end tidligere, og dersom man kommer til det Punkt at nedlægge den, saa kan jeg ikke skjønne rettere, end at man i alle Maader maatte være glad ved, at de ikke alene i den forløbne Tid have haat et hensigtsmæssigt Locale, men ogsaa ved, at der er et saadant Locale anskaffet af Communen, hvori fremdeles en lignende Undervisning kan finde Sted, naar den Gjenopstandelse, som den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) dog forudsætter, indtræder. (Tscherning: Ja, naar Skolen først er nedlagt.) Altsaa, naar Skolen er nedlagt; ja, men dens Nedlæggelse siktrer os paa ingen Maade, som jeg tidligere antydede, en Gjenopstandelse. Men, naar man ikke har Noget imod en Gjenopstandelse — og det har den ærede Rigsdagsmand jo ikke, — saa kan han altsaa heller ikke have Noget imod, at en saadan fortsat Virksomhed af Skolen, naar den blev communal, kunde finde Sted; og det ved 2den Behandling Vedtagne kan aldrig være til Hindre, naar man kommer til Spørgsmaalet om Skolens Nedlæggelse, thi at der da eksisterer en passende Skolebygning, som er bragt tilveie ved Communens egne Midler, kan da kun være til Gavn, men umulig til Skæde!

Rimestad: Jeg er ved denne Sags endelige Behandling i samme Tilfælde, som jeg har været ved de foregaaende, da jeg ytrede mig angaaende dette Spørgsmaal, nemlig at jeg i det Væsentlige er enig med dem, som ville have, at der ingen Statskole skal være i Randers. Jeg er nemlig enig med dem i, at jeg finder det aldeles rigtig, om Randers Skole kunde blive et privat Institut eller noget Saadant, naar den ophørte at blive drevet for Statens Regning; men jeg vil dog tillade mig at gøre de ærede Herrer opmærksom paa, hvad der allerede er fremhævet med saamegen Styrke af den høitagtede Minister, at, fordi vi nu stemme Skolebygningen bort, bortstemme vi ikke Skolen; thi den vedbliver ligesuldt. Den vedbliver at være der med det samme Discipelantal og Lærerpersonele som tidligere. Hele For skjellen

er og bliver kun den, at de blive i den gamle og faldsfærdige Bygning, medens Communen derimod, dersom vi lade det sidst Vedtagne blive staaende i Loven, faaer Lov til at opbygge en ny. Nu maa dog Spørgsmaalet imellem os være: hvad er den rimeligste Veie at gaae for at faae den Hensigt realiseret, hvorom en stor Deel af os ere enige? Er den rimeligste Veie den at lade Communen opbygge en ny Bygning, nu da Leiligheden gives, eller er den rimeligste Veie den at lade den gamle Bygning blive staaende? Jeg mener, at den rimeligste Veie at gaae er den at lade Communen i den Henseende gjøre de foreløbige Skridt til, at den engang i Tiden selv kan overtage Skolen. Andre ærede Medlemmer mene maastee det Modsatte; men dem kan jeg ikke stemme med. Jeg troer, at vi blive hængende ved den gamle Skole og ville vedblive at holde den for Statens Regning, dersom vi nu bortstemme det, som er kommet ind ved 2den Behandling. Det er blevet sagt af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), at Skolen dog alligevel blev opbygget for Skolefondens Penge, uagtet der staaer i Forslaget, at det skal være for Communens, thi, siger han, Staten vedbliver at holde Lærere og have Udgifterne derved, dersom vi nu ikke bortstemme det, men dette er Noget, der aldeles ikke vedkommer Skolebygningen i nogen Henseende. Den bliver i Virkeligheden opført for Communens Regning og ikke for nogen Andens.

Alberti: Naar man skulde analysere denne Tilføining, som jeg ønskede ud af Loven, saa troer jeg ikke, at der efter Bogstavet siges Andet, end at Randers Commune gjerne maa gjøre den ærede Cultusminister til Bygmester for et Huus i Randers, men jeg troer ikke, at dette er Meningen. Dersom det skulde være Meningen, saa troer jeg ikke, at man skulde have sat den ærede Cultusminister ind til at være Bygmester, thi jeg troer ikke, at det ellers er Cultusministerens Forretninger; men man skulde have sat Bygningsdirecteuren derind. Det er en Mand, som man saa ofte